

«Birra, speed i tonteria»

Julià Guillamon / La Vanguardia

Un llibre crític, divertit i inesperat, al marge de les modes, provocador, que representa un gran debut de Pons Codina

Mars del Carib de **Sergi Pons Codina** (Barcelona, 1979) és el llibre sorpresa d'aquest Sant Jordi. Desvergonyat, divertit, segueix la lògica descerebrada dels seus personatges, atrapa, i fa que el lector passi una bona estona, només pel gust de llegir. Les idees que conté sobre Barcelona, el capitalisme o la crisi del totxo, poden semblar desguitarrades o improvisades. Ningú no en traurà cap lliçó, no cal buscar-hi cap crítica sistemàtica, ni cap alternativa a res: és un fluir de pensaments que brollen del cap del narrador, un paio que es troba cada dia amb els seus amics en un bar de Sant Andreu, el Mars del Carib, on l'alcohol i les drogues circulen a tota màquina.

Un personatge iracund i incoherent, el Negre, regenta l'establiment amb una gran màniga ampla. Blai Roca i el seu amic d'infantesa, Miquel Roura, es troben amb un hipocondríac professional, en Saurí (sempre patint per les drogues que es fica); el violent Colomer; el lladregot i estafador Farinetes; i el tradicional pinxo de barri, Nil Facundo. Blai té una nòvia, Júlia, amb qui s'ho fa de tant en tant, i que completa el repartiment. El bar és el lloc on comencen i acaben les històries, que es podrien arribar a llegir com a narracions autònomes: una bronca en un partit del Sant Andreu, que acaba amb tres dies a comissaria; les aventures de Blai a la fàbrica de colònies on va treballar una temporada (amenitzades amb les teories d'un estrofolari Paulinho Tirococa, filòsof brasiler que va introduir en el marxisme un deliri dement); una feineta com a comercial de la secció financera de l'empresa immobiliària Impertotxo; una excursió al Raval que acaba amb un bar fetamiques; un curs de formació en tècniques de venda; descarregar camions a la Zona Franca (amb una descripció espectacular del bus de la droga, que va a Can Tunis) i una excursió final a Montserrat per rescatar Saurí, que s'ha tancat en una cel·la, per tornar-lo al vici.

El narrador, Blai Roca, és un figura. Veu el món a través del filtre de les moltes drogues i dels molts litres d'alcohol que es pren cada dia. Ha desenvolupat una manera de narrar espaterrant. Amb una manera de raonar impecable va desgranant com han de ser les coses quan en realitat vol dir tot el contrari. Si diu que l'encarregat de la fàbrica es mostra molt atent i li dóna ànims, està clar que és a punt de fotre'l al carrer d'una coça al cul. Si diu que té unes ganes enormes d'anar de porta en porta venent hipoteques, ja pots comptar que no anirà a treballar i que es passarà el dia a casa dormint la mona.

De tant en tant s'empesca una expressió filigranada, que li queda rebé. Farinetes li proposa que a canvi d'un vestit li pagui barra lliure: "Amb una barra lliure teva em puc pagar un trajo fet amb els pèls del cony de les princeses de Disney". Enmig d'un merder, s'atura a reflexionar, seriós i conseqüent: "Tal com passa en l'observació de les grans construccions, els monuments o les obres d'art, hi ha també en la destrucció, l'enfonsament i l'enderroc d'aquestes una atracció comparable en la sensibilitat

humana, una bellesa diferent que horroritza i fascina al mateix temps”. Tot això per explicar que un aparador de tres metres per sis es trenca per l’impacte d’un tamboret. Semblen aquelles filosofades de Ceferino el Majareta d’Eduardo Mendoza.

El fragment en què Miquel i Blai es prenen un tripi a la plaça de les Palmeres i els passen a recollir uns homenets peluts extraterrestres és inoblidable. El llibre està ple de sortides d’aquestes, ben pensades i ben dites, que construeixen un personatge, aguanten una història i enganxen el lector. Un molt bon debut.